1713
6 Idus Septembris

1.ere

Sanctissimi D. N. Domini Clementis Diuina Prouidentia Papæ XI.

Damnatio quamplurium Propositionum Exceptarum Ex libro Gallico idiomate impresso, et in plures tomos distributo, Sub titulo Le nouveau Testament en françois, avec des reflexions morales sur chaque verset &c. a Paris 1699; ac aliter Abregé de la morale de l'Evangile, des actes des Apotres, des Epitres de S. Paul, des Epitres Canoniques, et de l'Apocalypse, ou pensées Cretiennes sur le Texte de ces livres sacrés &c. a Paris 1693. et 1694.

Cum prohibitione ejusdem libri, et aliorum quorumcumque in ejus defensionem tam hactenus editorum, quam in posterum edendorum.

Romæ 1713.

Typis Reverendæ Cameræ Apostolicæ.

210

Gaius écrivain ecclésiastique.

Mémoires historiques

2

ingeniorum variè opinantium, jamque in acerbiores scissuras protendentium dissidiis apprimè proficuum: Conscientiarum denique tranquillitati perutile, et propemodùm necessarium, nonmodo praefati Episcopi, sed et ipse inprimis Charissimus in Christo filius noster Ludovicus Francorum Rex Christianissimus, cujus eximium in tuendâ Catholicae fidei puritate, extirpandisque erroribus Zelum satis laudare non possumus, saepiùs nobis esse contestatus; repetitis propterea verè pijs, et Christianissimo Rege dignis officijs, atque ardentibus votis à Nobis efflagitans, ut instanti animarum necessitati prolatâ quantociùs Apostolici censurâ Judicij consuleremus.

Hinc adspirante Domino, ejusque Caelesti Ope confisi, salutare opus sedulò, diligenterque, ut rei magnitudo postulabat, aggressi sumus; ac plurimas ex praedicto libro, juxta supra recensitas respectivè Editiones fideliter Extractas, et tùm Gallico, tùm latino idiomate expressas propositiones à Compluribus in Sacrâ Theologia Magistris,

primò quidem coram duobus ex Venerabilibus Fratribus nostris, S. R. E. Cardinalibus accuratè discuti: deindè verò coram Nobis, adhibito etiam aliorum plurium Cardinalium Consilio, quàm maximâ diligentiâ, ac maturitate, singularum insuper propositionum cum ipsomet libri textu exactissimè facta collatione, pluries iteratis Congregationibus, expendi, et examinari mandavimus. Hujusmodi autem propositiones sunt, quæ sequuntur, Videlicet

1. Quid aliud remanet animæ, quæ Deum, atque ipsius gratiam amisit, nisi peccatum, et peccati consecutiones, superba paupertas, et segnis indigentia, hoc est generalis impotentia ad laborem, ad orationem, et ad omne opus bonum? Luc 16. 3

2. Jesu Christi gratia, principium efficax boni cujuscumque generis, necessaria est ad omne opus bonum; absq. illâ, nonsolum nihil fit, sed nec fieri potest. jean 15: 5

3. In vanum, Domine, præcipis, si tu ipse non das quod præcipis. actes 16: 10

4. Ità Domine; Omnia possibilia sunt ei, cui omnia marc 9: 22

Filij, nullatenus est doctus à Patre.

18. Semen Verbi, quod manus Dei irrigat, semper affert Actes 11: 21
fructum suum.

19. Dei gratia nihil aliud est, quam ejus omnipotens Rom: 14: 4
Voluntas: hæc est idea quam Deus ipse nobis tradit
in omnibus suis Scripturis.

20. Vera gratiæ idea est, quod Deus Vult sibi à nobis Marc 4: 39
obediri, et obeditur; imperat et omnia fiunt; loquitur
tanquam Dominus, et omnia sibi submissa sunt.

21. Gratia Jesu Christi est gratia fortis, potens, suprema, 2 Corin: 5: 21
invincibilis, ut pote quæ est operatio Voluntatis
Omnipotentis, sequela, et imitatio operationis Dei
incarnantis, et resuscitantis filium suum.

22. Concordia omnipotentis operationis Dei in corde Luc. 1: 38
hominis, cum libero ipsius Voluntatis consensu, dem=
onstratur illicò nobis, in Incarnatione, Veluti in
fonte, atque archetypo omnium aliarum operationum
misericordiæ, et gratiæ, quæ omnes ita gratuitæ, atque
ita dependentes à Deo sunt, sicut ipsa originalis
Operatio.

23. Deus ipse nobis ideam tradidit omnipotentis operãonis Rom: 4: 17

suæ gratiæ, eam significans per illam, qua creaturas è nihilo producit, et mortuis reddit vitam.

24. Justa Idea, quam Centurio habet de Omnipotentiâ Dei, et Jesu Christi, in sanandis corporibus solo motu suæ voluntatis, est imago ideæ, quæ haberi debet de omnipotentia suæ gratiæ in sanandis animabus à Cupiditate. Luc 7:7

25. Deus illuminat animam, et eam sanat æquè ac corpus solâ suâ voluntate; jubet, et ipsi obtemperatur. Luc 18:42

26. Nullæ dantur gratiæ, nisi per fidem. Luc 8:48

27. Fides est prima gratia et fons omnium aliarum. 2 pier. 1:3

28. Prima gratia, quam Deus concedit peccatori, est peccatorum remissio Marc 11:25

29. Extra Ecclesiam nulla conceditur gratia. Luc 10:35·36

30. Omnes quos Deus vult salvare per Christum, salvantur infallibiliter. jean 6·40

31. Desideria Christi semper habent suum effectum; pacem intimo cordium infert, quando eis illam optat. jean 20:19

32. Jesus Christus se morti tradidit ad liberandum pro semper suo sanguine Primogenitos, id est Electos, de manu Angeli Exterminatoris. gal. 4·4·5·6·7.

hoc ipsum fit malus.

45. Amore Dei in corde Peccatorum non amplius regnante, Luc 15: 13
necesse est, ut in eo carnalis regnet cupiditas, omnesque
ejus actiones corrumpat.

46. Cupiditas, aut Charitas, usum sensuum bonum, vel Math. 5: 20
malum faciunt.

47. Obedientia legis profluere debet ex fonte; et hic fons Math. 23: 26
est Charitas. Quando Dei amor est illius principium
interius, et Dei gloria ejus finis, tunc purum est,
quod apparet exterius; alioquin non est, nisi hypo=
crisis, aut falsa justitia.

48. Quid aliud esse possumus, nisi tenebrae, nisi aberratio, Eph. 5:
et nisi peccatum sine fidei lumine, sine Christo,
et sine Charitate.

49. Ut nullum peccatum est sine amore nostri, ita nullum Math. 7:
22: 23:
est opus bonum sine amore Dei.

50. Frustrà clamamus ad Deum, Pater mi: si Spiritus Rom. 8: 15
Charitatis non est ille, qui clamat.

51. Fides justificat, quando operatur; sed ipsa non actor. 13: 39
operatur, nisi per Charitatem.

52. Omnia alia salutis media continentur in fide, — act. 10: 43

tanquam in suo germine, et semine; sed hæc fides non est absque amore et fiducia. Coll. 3:14

53. Sola Charitas Christiano modo facit (actiones Christianas) per relationem ad Deum, et Jesum Christum. Coll. 3:14

54. Sola Charitas est, quæ Deo loquitur, eam solam Deus audit. 1 Corr. 13: 1.

55. Deus non coronat, nisi Charitatem; qui currit ex alio impulsu, et ex alio motivo, invanum currit. 1 Cor. 9:24

56. Deus non remunerat nisi Charitatem, quoniam Charitas sola Deum honorat. Mat. 25:36

57. Totum deest peccatori, quando ei deest spes, et non est spes in Deo, ubi non est amor Dei. Mat. 27:5

58. Nec Deus est, nec Religio, ubi non est Charitas. Jean, 1re Epit. 4: 8

59. Oratio Impiorum est novum peccatum, et quod Deus illis concedit, est novum in eos judicium. Jean 10:25

60. Si solus supplicij timor animat pœnitentiam, quò hæc est magis violentia, eò magis ducit ad desperationem. Mat. 27:5

61. Timor nonnisi manum cohibet, cor autem tandiu ~~[illegible]~~ Luc. 20:19

peccato addicitur, quandiù ab amore Justitiæ non ducitur.

62. Qui à malo non abstinet, nisi timore pœnæ, illud committit in corde suo, et jam est reus coram Deo. Mat. 21:46

63. Baptizatus adhuc est sub lege sicut Judeus, si legem non adimpleat, aut adimpleat ex solo timore. Rom. 6:14

64. Sub maledicto legis, nunquam fit bonum, quia peccatur sivè faciendo malum, sivè illud nonnisi ob timorem evitando. gall. 5:18

65. Moyses, Prophetæ, sacerdotes, et Doctores legis mortui sunt, absque eo quod ullum Deo dederint filium, cum non effecerint nisi mancipia per timorem. Marc 12:19

66. Qui vult Deo apropinquare, nec debet ad ipsum venire cum brutalibus passionibus, nec adduci per instinctum naturalem, aut per timorem, sicuti bestiæ, sed per fidem, et per amorem sicuti filij. heb. 12:20

67. Timor servilis non sibi repræsentat Deum, nisi ut Dominum durum, imperiosum, injustum, intractabilem. Luc 19:21

68. Dei bonitas abbreviavit viam salutis claudendo totum in fide, et precibus. act 2:28

69. Fides, usus, augumentum, et præmium fidei, totum est donum puræ liberalitatis Dei. Marc 9:22

70. Nunquam Deus affligit Innocentes, et afflictiones semper serviunt, vel ad puniendum peccatum, vel ad purificandum peccatorem. jean 9:31

71. Homo ob sui conservationem potest se dispensare ab eâ lege, quam Deus condidit propter ejus utilitatem. Marc 2:28

72. Nota Ecclesiæ Christianæ est, quod sit Catholica, comprehendens, et omnes Angelos Cœli, et omnes Electos, et justos terræ, et omnium Sæculorum. heb 12: 22. 23. et 24

73. Quid est Ecclesia, nisi cætus filiorum Dei manentium in ejus Sinu, adoptatorum in Christo, subsistentium in ejus personâ, redemptorum ejus Sanguine, viventium ejus Spiritu, agentium per ejus gratiam, et Expectantium gratiam futuri Sæculi. thess 1:1.2

74. Ecclesia, sivè integer Christus, incarnatum Verbum habet ut caput, omnes verò Sanctos ut membra. 1 timo 3:16

75. Ecclesia est unus solus homo, compositus ex pluribus membris, quorum Christus est caput, vita, subsist=entia, et persona; unus solus Christus, compositus eph. 2: 14 15. 16.

quando volumus statim restitui possessioni bonorum illorum, quibus nos peccatum spoliavit, et detrectamus separationis istius ferre confusionem.

89. Quartus decimus gradus conversionis peccatoris est, Luc 15:23
quod, cum sit jam reconciliatus, habet jus assistendi sacrificio Ecclesiæ.

90. Ecclesia authoritatem excommunicandi habet, ut eam Matt. 18:17
exerceat per primos Pastores de consensu, saltem præsumpto, totius corporis.

91. Excommunicationis injustæ metus, nunquam debet Joan 9:22·23
nos impedire ab implendo debito nostro. Nunquam eximus ab Ecclesiâ, etiam quando hominum nequitiâ, videmur ab eâ expulsi, quando Deo, Jesu Christo, atque ipsi Ecclesiæ per charitatem affixi sumus.

92. Pati potiùs in pace excommunicationem, et anathema Rom. 9:3
injustum, quàm prodere veritatem, est imitari S.tum Paulum: tantùm abest, ut sit erigere se contrà Authoritatem, aut scindere Unitatem.

93. Jesus quandoque sanat vulnera, quæ præceps Joan 18:11
primorum Pastorum festinatio infligit, sine ipsius

mandato; Jesus restituit, quod ipsi inconsiderato Zelo rescindunt.

94. Nihil pejorem de Ecclesia opinionem ingerit ejus inimicis, quam videre illic dominatum exerceri supra fidem fidelium, et foveri divisiones propter res, quæ nec fidem lædunt, nec mores. Rom. 14: 1

95. Veritates eò devenerunt, ut sint lingua quasi peregrina plerisque Christianis, et modus eas prædicandi est veluti idioma incognitum: adeò remotus est à simplicitate apostolorum, et supra communem captum fidelium; neque satis advertitur, quod hic defectus sit unum ex signis maximè sensibilibus senectutis Ecclesiæ, et iræ Dei in filios suos. 1 Cor. 14: 21

96. Deus permittit ut omnes potestates sint contrariæ prædicatoribus veritatis, ut ejus victoria attribui non possit, nisi Divinæ gratiæ. Act 17: 8

97. Nimis sæpè contingit membra illa, quæ magis sanctè ac magis strictè unita Ecclesiæ sunt, respici, atque tractari tanquam indigna, ut sint in Ecclesiâ, vel tanquam ab eâ ~~separata; sed Justus vivit~~ ex fide, Act 4: 12

[illegible] [illegible]

[illegible] 252 [illegible]

faventes, erroneas, hæresi proximas, pluriès damnatas, ac demum etiam hæreticas, Variasque hæreses, et potissimum illas, quæ in famosis Jansenij propositionibus, et quidem in eo sensu, in quo hæ damnatæ fuerunt, acceptis, continentur, manifestè innovantes, respectivè, hac nostra perpetuò Valitura Constitutione declaramus, damnamus, et reprobamus.

Mandantes omnibus utriusque sexus Christi fidelibus, ne de dictis propositionibus sentire, docere, prædicare aliter præsumant, quàm in hac eadem Nostra constitutione continetur; ita ut quicumque illas, Vel illarum aliquam conjunctim, Vel divisim docuerit, defenderit, ediderit, aut de eis, etiam disputativè, publicè, aut privatim tractaverit, nisi forsan impugnando, Ecclesiasticis censuris, aliis itaque contra similia perpetrantes à Jure statutis pœnis ipso facto, absque alia declaratione subjaceat.

Cæterum per expressam præfatarum propositionum reprobationem alia in eodem libro contenta nullatenùs Approbare intendimus; cum præsertim in decursu Examinis complures alias in eo deprehenderimus

propositiones illis, quæ, ut supra, damnatæ fuerunt, consimiles, et affines, iisdemque erroribus imbutas: nec sanè paucas sub imaginario quodam, veluti grassantis hodiè persecutionis obtentu, inobedientiam, et pervicaciam nutrientes, easque falso Christianæ patientiæ nomine prædicantes; quas propterea singulatim recensere, et nimis longum esse duximus, et minimè necessarium; ac demum, quod intolerabilius est, sacrum ipsum novi Testamenti Textum damnabiliter vitiatum comperimus, et alteri dudum reprobatæ Versioni Gallicæ Montensi in multis conformem: à Vulgatâ verò editione, quæ tot sæculorum usu in Ecclesiâ probata est, atque ab Orthodoxis omnibus pro authentica haberi debet, multipliciter discrepantem, et aberrantem, pluriesque in alienos, exoticos, ac sæpè noxios sensus, non sine maxima perversitate detortum.

Eundem propterea librum, utpote per dulces sermones, et benedictiones, ut Apostolus loquitur, hoc est, sub falsa piæ institutionis imagine,

